



İşçiler var, mücadeleye ediyorlar! Duyduğunuz onların ayak sesleri!

Malum, özellikle son yıllarda işçiye, emekçiye burun kıvırmak, onu uysal koyun yerine koymak moda olmuş durumda. “İşçi mi kaldı? Hangi sınıf mücadelesi?” küçümsemeleri tabiri caiz ise gırla gidiyor. Hoş, işçinin, emekçinin kendini kimseye beğendirme gibi bir derdi de yok. Onlar alın teri döküyor, hırsızlık-arsızlık yapmadan sadece onurlu bir şekilde hayatta kalmaya çalışıyorlar. Hobi ya da spor olsun diye değil, gerçekten kendilerine başka bir seçenek bırakılmadığı için mücadeleye giriyorlar. Yılların birikimiyle artık isyan edip ayağa kalkan Savaş işçileri, işte bu durumun son bir örneği! Kısacası işçiler hakları için dur durak bilmeden mücadeleye devam ediyor. Babacanlar Kargo işçileri, Avcılar Belediyesi işçileri, Savaş işçileri, Real market işçileri, Kod-A işçileri, DHL Express Kargo işçileri, Eren Enerji işçileri, Standart Profil işçileri ve güvencesiz ve taşeron çalışmak zorunda bırakılan daha birçokları Eylül ayı boyunca mücadele ve direnişleriyle işçi hareketinde öne çıktılar. Aroma ve Tekno Macceferri işçileri ise mücadelelerini kazanımla sonuçlandırarak diğer tüm işçi mücadeleleri için çok önemli birer örnek oldular. Bunlara ek olarak metal sektöründe toplu sözleşme görüşmelerinin başlıyor olması da sınıf mücadelesi alanının çok daha fazla hareketleneceğini işaret ediyor. Görüyoruz ki işçiler, emekçiler ne zaman yan yana gelir, örgütlenir, birlikte mücadele ederlerse haklarını alabiliyorlar. Ne zaman birbirlerine kenetlenirlerse haklarının gasp edilmesini engelleyebiliyorlar. Ne zaman “kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz” derlerse hep birlikte kazanıyorlar. Ve mücadele deneyimi

gösteriyor ki, ne kadar küçük olursa olsun işçiler bir mücadeleyi kazandığında, tüm bir işçi sınıfı kazanmış oluyor. Bu durum işçilerin mücadele pratiği içinde bir bütün olarak yaşayarak sınıf bilinci kazanması anlamına da geliyor. Diğer bir ifadeyle mücadele işçinin-emekçinin gerçek dostunu-düşmanını tanımasını sağlıyor.

OHAL'de işçi olmak!

2017 yılı boyunca hakları için harekete geçen işçiler nerede bir grev kararı alsalar karşılıklarına OHAL yasaklarının çıkarıldığını görüyoruz. Ocak 2017 başladığında Schneider Elektrik ve Alstom Grid işçilerinin patronlara yanıtı grev olmuştu! Ardından metal işçileri 26 işyerinde üretimi durdurmuştu. Gecikmedi ve hemen Bakanlar Kurulu'nun milli güvenlik bahanesiyle grevleri 60 gün boyunca durdurma kararı geldi. Tabii ki sadece metal sektöründe değil örneğin finans sektöründe de Bakanlar Kurulu kararıyla Mart ayında Asil Çelik'le birlikte Akbank grevinin de yasaklanmasına tanık olduk. Yetmedi, Mayıs ayında benzer bir şekilde Şişecam işçilerinin grevi de Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklandı. Haziran ayına gelindiğinde 2017 yılında dört grev yasağı uygulamaya sokulmuştu. 15 yıllık AKP hükümetleri döneminde yasaklanan 12 grevin dördünün 2017'nin ilk altı ayına sığması aslında OHAL rejiminin sınıfsal karakterine dair çok net bir göstergeydi. Lakin yasaklar TÜPRAŞ ve PETKİM gibi dev işletmelerden Babacanlar Kargo ve DHL Express gibi bir avuç işçinin mücadeleye giriştiği yerlere dek neredeyse sektör ve coğrafya tanımadan her bir yana yayıldı. OHAL rejiminin getirdiği baskı ve yasaklar kuşkusuz örgütlenme ve mücadele önünde çok önemli bir engel oluşturdu. Buna rağmen 2017 yılında yüzlerce işyerinde, on binlerce işçi greve çıktı, iş durdurdu-yavaşlattı, işyerini işgal etti, birçok direniş gerçekleştirdi ve tüm baskı ve engellemelere rağmen bu mücadelelerin birçoğu kazanımla da sonuçlandı.

Birlik ve mücadele!

Bu tablo mücadeleler birleştirilebilirse, işçi ve emekçilerin örgütsel birlik ve beraberliği sağlanabilirse, işçi sınıfı hareketi birleşik bir yapıya kavuşabilirse önünde hiçbir gücün duramayacağını göstermekte. Madenden deriye, gıdadan enerjiye, inşaattan belediyeye, nakliyattan tekstile, denizcilikten turizme dek birbirinden çok farklı sektörlerde çalışan işçilerin aynı kaygı ve beklentilerle mücadeleye girişiyor olması çok önemli ortak bir zemin sunmakta. Bu farklı sektörlerin hemen hepsinde ücret alamama, zam yapmama, işten çıkarma, sendikasızlaştırma, güvencesiz ve esnek çalıştırma gibi büyük oranda benzer sorunlar yaşanmakta. Bunlara ilave olarak sendikalı işyerlerinde toplu iş sözleşme uyuşmazlığına bağlı olarak grev ve direnişler gerçekteleşebilmekte. Bunun bir sonucu olarak mücadeleyi kırmak için toplu tensikat girişimleri denenebilmekte. Lakin ister sendikalı, ister sendikasız olsun işçilerin temelde benzer saldırılara maruz kaldığı açık. Çözüm ise tartışmasız bir şekilde örgütlenmekten, kenetlenip birlikte hareket etmekten geçiyor. Bir diğer gerçekte ise mücadelelerin tatminkâr ve kalıcı kazanımlar sağlayabilmesi için kendi yerel alanlarında izole olmaktan kurtarılması ve aralarında koordinasyonun sağlanması gerekliliği. Yukarıda da bahsettiğimiz üzere işçiler, emekçiler zaten en zor, hatta imkânsız gibi görünen koşullarda dahi mücadele etmekten, haklarını aramaktan geri durmuyorlar. İhtiyacımız olan bütün bu enerjileri sınıf mücadelesi ekseninde, birlik, beraberlik ve dayanışma temelinde bir araya getirebilmek. Mücadeleci İşçilere güvenin, özgürlük onlarla gelecek...